

[Jesper Simonsen.]

stiger, altsaa at de Raamaterialer, som det skal skaffe sig, gaar opad i Pris, og samtidig er Priserne paa dets Produkter faldet eller holder sig langt nede. Det er saaledes i høj Grad paakrævet for Landbruget og da navnlig det lille Landbrug at faa enhver Lettelse, som Lovgivningsmagten er i Stand til at yde det, til Afhjælpning af de Farer, som truer.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal havde forstaaet Lovforslaget rigtigt, naar det ærede Medlem opfattede det saaledes; at det kun angik de solvente Landmænd. Det er, saa vidt jeg kan se, fuldkommen klart udtrykt i Lovforslaget, og der er heller ingen, der har læst det, som har været i Tvivl om, hvorledes Lovforslaget skulde forstaaes. Men selv for de solvente Landbrugere er Vanskelighederne jo store, thi som allerede omtalt er deres Indtægtsmuligheder reduceret stærkt, og Laanemulighederne er faktisk ikke til Stede for dem i Øjeblikket, saa at selv den Mand, der har holdt sin Økonomi i Orden, for saa vidt som hans Værdier overstiger, hvad han skylder, saa at han er solvent, vil kunne se sig i den vanskelige Situation ikke at kunne tilvejebringe de fornødne likvide Midler til at betale de Ydelser, som skal betales for hans Pantegæld eller den øvrige Gæld, som danner den væsentlige Kreditbasis for hans Virksomhed.

Det er da disse Skyldnere, Lovforslaget tager Sigte paa at komme til Hjælp, for at afværge, at de, naar Udlæget har meldt sig, skal se deres Hjem og Virksomhed blive taget fra dem og tvangsrealiseret; og man stiller Forslag om at hjælpe dem paa den Maade, at de faar Udsættelse med de forfaldne Ydelser.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ønskede, at man skulde yde de paagældende Folk Laan fra Statens Side til Indfrielse af disse Ydelser i Stedet for at give dem Henstand. Det var en noget ejendommelig Form for Henstandsgivelse fra det offentlige Side. En Lovgivning som den, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ønsker, har intet med Henstandslovgivning eller Moratorielovgivning at gøre. Moratorielovgivning, Henstandslovgivning gaar selvfølgelig altid ud paa at begrænse Fordringshaverens Ret til at kræve sin Fordring indfriet paa det Tidspunkt, han ellers vilde kunne have faaet den indfriet; men det er ikke Meningen, at det offentlige skal indfri Fordringen og overtage Gælden i Stedet for Fordringshaveren. Forholdet var jo ogsaa det, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ganske simpelt i sin Tale her endte

i det gamle Kriseforslag, som Venstre har stillet, Kriseforslaget om, at der skal ydes Laan efter de Regler, som tidligere har været fremme her, til Indfrielse af saadanne Gældsforpligtelser, og der var for saa vidt ikke noget som helst nyt i det ærede Medlems Tale her i Dag.

At Skyldnerne har en Interesse i denne Lovgivning, og at denne Lovgivning for Skyldnerne er i høj Grad paakrævet, hvis det skal undgaas, at deres Virksomhed bryder sammen, og at deres Hjem ogsaa bliver truet, er uomtvisteligt, men paa den anden Side skylder man ogsaa dem, som har Pengene til gode, et vist Hensyn, og det er da ogsaa navnlig om Kreditorernes Interesser, Talen har drejet sig i Dag.

Det tør dog fremhæves med Styrke, at Panthaverne og da i første Række de sekundære Panthavere i høj Grad har Interesse i, at der ikke sker Tvangsrealisationer under en Krisetid som den, vi i Øjeblikket er inde i. Naar Krisen faar Nervøsiteten til at brede sig, vil man kunne se, at Kreditorerne gaar skrappe frem, end de maaske ellers vilde gøre; Forestillingen om, at det gælder om nu under disse vanskelige Forhold at komme først for at redde saa meget, som reddes kan, kan fremkalde en saadan Nervøsitet, at Tvangsrealisationerne foregaar i større Udstrækning, end Kreditorerne, hvis ikke de særlige Forhold fremkaldte Nervøsitet, ellers vilde være tilbøjelige til at ønske det. Derfor er det ogsaa i Panthavernes egen Interesse, at der lægges en Dæmper paa Tvangsrealisationernes Tal, at man gennem Lovgivning fjerner det Moment af Nervøsitet, som fører til Kapløb i Realisationerne.

Men det er heller ikke saa meget de sekundære Panthavere, man har hæftet sig ved i Dag; som første Prioriteterne, og Ængstelsen er der den, at det skal skade Realkreditte, hvis Henstand gives med Hensyn til Kreditforeningsydelse.

Det er naturligvis rigtigt og i høj Grad paakrævet, at Rigsdagen ved sin Lovgivning tager størst muligt Hensyn til ikke at skade Realkreditte. Realkreditte har den allerstørste Betydning for det danske Landbrug; derom er vi alle enige, og Regeringspartierne ønsker saa lidt som nogen anden at gennemføre noget, der i mindste Maade kan være til Skade for Realkreditte. Jeg tør da ogsaa hævde, at saaledes som dette Lovforslag er udformet, vil der ikke være nogen som helst Begrundelse for en Ængstelse vedrørende Realkreditte. Hvis de, der beskæftiger sig med Kreditforeningsobligationerne, ikke forstod nogenlunde til